

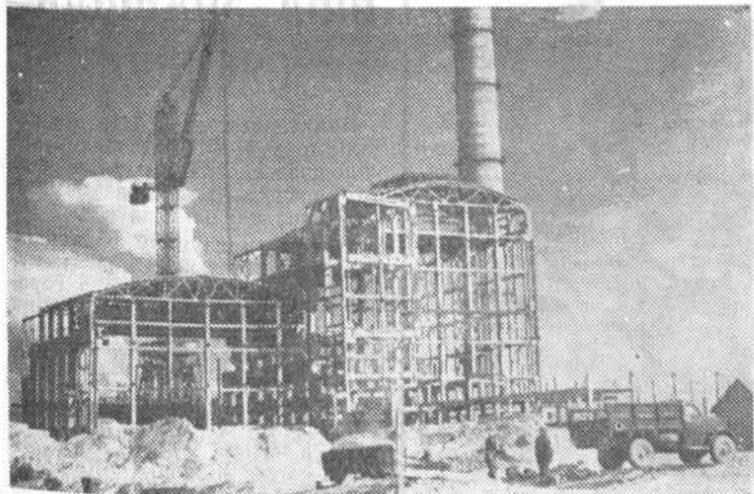
Гомель Радзімы

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВ'ЯЗЕЙ З СУАЧЫННІКАМІ

№ 69 (554)

Верасень 1961 г.

Год выдання 7-ы

ДУХ ВЯЛІКАГА СТВАРЭННЯ

Амерыканскі пісьменнік аб знаходжанні ў СССР

Няма ніякай магчымасці вызначыць, што зрабіла найбольшае ўражанне на нашу маленькую дэлегацыю амерыканскіх ветэранаў вайны ў час візіта ў вашу вялікую краіну — саюз нацый. Убачанае — разнастайнае і прывабнае. Нас проста здзівіла хуткае адраджэнне вялікіх гарадоў Сталінграда і Ленінграда.

Мне хацелася б сказаць, што ў час знаходжання ў Савецкім Саюзе я не раз быў крануты да слёз.

Так было на кургане ў вялікім горадзе на Волзе Сталінградзе, дзе можна яшчэ і сёння знайсці асколкі снарадаў той бітвы, якая не толькі стала паваротным пунктам у другой сусветнай вайне, а і выратавала жыццё сотням тысяч маіх суаічыннікаў. Назаўсёды запамятаю я яшчэ адну сустрэчу ў Сталінградзе — з рабочымі і работніцамі гэтага горада. Мы набывалі ў іх дома, бачылі іх работу, калі яны рыхтаваліся да пуску чудаўнай станцыі на Волзе.

Наш візіт умацаваў упэўненасць у тым, што толькі людзі, якія безнадзейна заграблі ў карпусы, могуць адмаўляць дасягненні Савецкага Саюза. Немагчыма не прызнаць і не апладзіраваць таму духу стварэння, які пануе тут усюды. У атмасферы жыцця савецкага народа ў кожнага нараджаецца перакананне ў тым, што савецкі народ разам са сваімі саюзнікамі як сярод сацыялістычных, так і несавецкіх нацый даб'ецца працяглага міру на гэтай планеце, якая стамілася ад войнаў.

Не быць натхнёным усім тым, што мы бачылі ў СССР, — гэта азначае або быць канчаткова падкупленым, або псіхічна няпоўнацэнным. Але пра нас нельга сказаць ні таго, ні другога. Мы ведаем — садзейнічаць забеспячэнню працяглага і трывалага міру і дэмакратыі ва ўсіх краінах з'яўляецца нашым асноўным і першым абавязкам у адносінах да нас саміх і да нашых дзяцей.

Давайце ж возьмемся за гэта разам!

Альва БЕСІ.

Хуткімі тэмпамі ідзе будаўніцтва Бярозаўскай ДРЭС. На здымку: адзін з карпусоў электрастанцыі.

Эстакада ад мацерыка да астравоў

КУРГАН. Па бяскрайняму стэпу ідзе грузавая аўтамашина. Яна спынілася каля ліній энергаперадачы.

З машыны згружаецца своеасабліва падстанцыя. Яна падключаецца да высакавольтавай сеткі. Прайшло некалькі мінут, і ад падстанцыі ў полі працяюць ужо малатарня, сіласарэзка. Праект такой перасоўнай аднафазнай трансфарматарнай падстанцыі распрацаваў калектыў электрамеханічнага заводу ў Кургане.

Цяпер на заводзе ідзе выроб першай такой перасоўнай трансфарматарнай падстанцыі.

Электрападстанцыя на колах

БАКУ. Праектаванне самай буйнай на Каспіі эстакады са зборнага жалезабетону пачалі спецыялісты інстытута «Гіпраморнафта». Працягласць яе палатна дваццаць кіламетраў, шырыня — шэсць метраў. Эстакада пачнецца ў раёне мыса Сангалал і, прайшоўшы праз перспектыўныя ў сэнсе нафтагазанабсласці ўчасткі Каспія, злучыць з мацерыком астравы Дуванны і Була. З яе пляцовак буравыя бригады разгорнуць глыбокую разведку марскіх нетраў.

На прасторах любімай Айчыны

Добрая кукуруза на плошчы 800 гектараў вырасла ў саўгасе «Уваравічы» Гомельскай вобласці. Рабочыя саўгаса ўбіраюць высокі ўрадлівы каралевы палёў. На здымку: уборка кукурузы ў саўгасе «Уваравічы».

Машыны для тарфяной прамысловасці

ГОМЕЛЬ. На заводзе «Рухавік рэвалюцыі» сабраны першы ўзор навіясной машыны «НВФ-3А» для варушэння фрэзернага торфу. Працуючы з трактарам «ДТ-28», гэты аграгат за гадзіну выконвае работы на плошчы 13 гектараў. Металаёмкасць навіясной варушылікі ў два разы меншая за прычэпную. Гідрасістэма дазваляе хутка манеўраваць новай машынай.

Зараз на многіх прадпрыемствах выкарыстоўваюцца торфакамбайны, машыны для варочання і сушкі кавалкавага торфу, культыватары для нарыхтоўкі торфу на ўгнаенне і іншая тэхніка, выпушчаная гомельскімі машынабудаўнікамі.

Дзень добры, новая школа!

Добры падарунак школьнікам — 76 новых светлых карпусоў школ і школ-інтэрнатаў — падрыхтавалі да новага навучальнага года будаўнікі рэспублікі. І верасня ў Мінску гасцінна расчыніліся дзверы новых школ на вуліцах Мікалая Кедышкі, Артылерыйскай, Арлоўскай, Беламорскай, Сталетава.

Новыя сярэднія школы на 920 і 520 месц пабудаваны ў Гомелі, Віцебску, Гродна, Магілёве, Століне, Сянно, Крычаве, Пружаннах, Навагрудку і іншых гарадах і гарадскіх пасёлках.

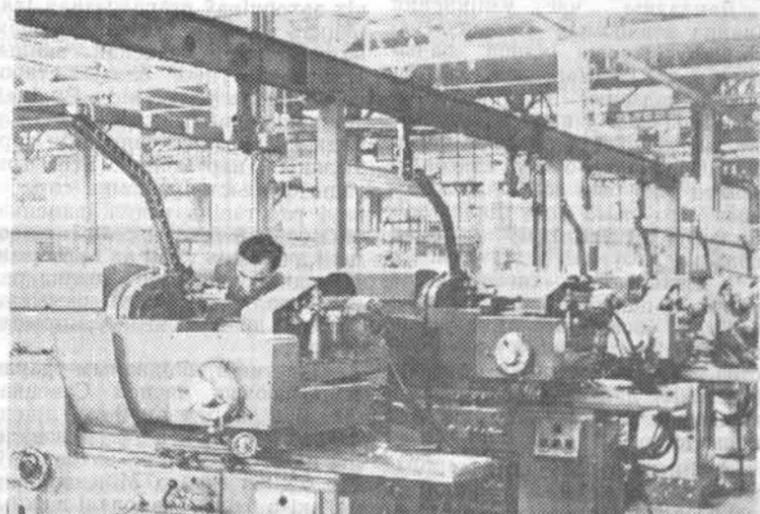
Упершыню прынялі вучняў школы ў в. Маркава, Першай (Мінская вобласць), Сіняўкі (Брэсцкая вобласць), Шапялевічы (Магілёўская вобласць).

На Мінскім падшыпніковым заводзе разгарнуліся работы па стварэнню першага ў Беларусі цэха-аўтамата для апрацоўкі кольцаў шарыкавых падшыпнікаў. Цэх будзе аснашчаны 12-ю аўтаматычнымі лініямі. Зараз заканчваецца мантаж і наладка эксперыментальнага ўчастка, які складаецца з двух аўтаматычных ліній. На здымку: наладка аўтаматычных ліній у цэху-аўтамате.

Каштоўныя медыцынскія прэпараты

На Мінскім заводзе эндакрынных прэпаратаў шырока ўкараняецца механізацыя і аўтаматызацыя вытворчасці. За кароткі тэрмін асвоен рад каштоўных лячэбных сродкаў. Існуючы ўчастак, узначальваемы старшым майстрам Г. К. Фраловай, упершыню ў рэспубліцы наладзіў прамысловую вытворчасць гапарыну — прэпарату, які можа шырока ўжывацца ў кірургіі супраць згортвання крыні.

Цяпер завод выпускае 15 відаў эндакрынных прэпаратаў. К канцу сямігодкі вытворчасць іх узрасце ў 12 разоў.

160 КАЛГАСНЫХ ПАЛАЦАЎ КУЛЬТУРЫ

ВІЦЕБСК. У калгасе «Прагрэс» Гарадоцкага раёна ўступіў у строй Палац культуры. У будынку ёсць гледзельная зала са сцэнай і кінаапаратнай

пакой адпачынку, бібліятэка, а таксама памяшканне для заняткаў гурткаў мастацкай самадзейнасці.

Будаўніцтва новых ачагоў культуры ў вёс-

ках Віцебшчыны набыло вялікі размах. З пачатку сямігодкі па тыя павых праектах пабудавана 10 калгасных палацаў культуры. Цяпер будзе яшчэ

пяцьдзесят. Над новабудуемым узляла шэфства сельская моладзь. Да канца сямігодкі свае тыпавыя палацы культуры будуюць усе калгасы Віцебшчыны.

У Маладзечна, у раёне праспекта імя Леніна, будуюцца новы жылы квартал. На здымках: 1. Бригадзір комплекснай бригады Дзмітрый Балаховіч (злева) і муляр Пётр Мамай на будаўніцтва 64-кватэрнага дома, 2. Агульны выгляд будаўніцтва жылога квартала.

ТАК здарылася, што госці з Канады трапілі ў 121-ы дзіцячы сад, якраз у той дзень, калі малодшыя дзеці праводзілі ў школу сваіх старэйшых сяброў. Усё гэта выглядала вельмі ўрачыста і прыгожа. Дзеці былі апрануты ў нацыянальныя беларускія касцюмы, дзяўчынкі — выканаўцы народ-

ных танцаў — у атласныя яркія сарафаны, у валасах вялікія белыя банты.

Пачаўся канцэрт. Маленькія выхаванцы дзіцячага саду паказалі свае таленты. Група хлопчыкаў і дзяўчынак выконвае беларускі народны танец «Мікіта». Другая група — рускі народны танец «Сені». А колькі песень было праспявана на гэтым вялікім дзіцячым свяце! Песні аб Радзіме, аб шчаслівым дзяцінстве, беларускія народныя песні. Гасцям вельмі спадабаўся дзіцячы сад, і яны пытаюцца, ці многа такіх садоў адкрыта ў Мінску.

— Наш — 121-ы, а многа садоў было адкрыта пасля нашага. — гаворыць загадчык дзіцячага сада Ніна Пятроўна Панамарова.

Шмат чаго паказалі дзеці гасцям. Усё гэта было вельмі прыгожа і расчуліла землякоў з Канады. З твараў іх не сыхадзілі добразычлівыя ўсмішкі. Ім вельмі спадабалася традыцыя ўрачыста адзначаць пераход дзяцей у школу.

— Усё гэта абавязвае добра вучыцца,

выхоўвае пачуццё адказнасці, — гавораць нашы канадскія сябры.

Ніна Пятроўна Панамарова ўручыла дзецям падарункі: азбучкі, кнігі і ўсё неабходнае для школы.

І дзеці не забылі сваіх гасцей. Яны ўсім ім прыпаднеслі вялікія букеты кветак.

— Усё, што мы тут бачылі, цудоўна, — гаворыць М. С. Мацкевіч. — Дзеці прыгожыя, прыгажэйшыя за кветкі.

Пасля канцэрта Ніна Пятроўна павяла гасцей па ўсяму дзіцячаму саду і паказала, у якіх умовах жывуць тут дзеці. Турысты ўбачылі прасторныя светлыя спальні, сталовыя, пакоі

«Прыгажэйшыя за кветкі...»

для гульні з мноствам цацак. За дзецямі даглядаюць выхавальніцы, якія маюць спецыяльную педагогічную адукацыю. Яны вучаць дзяцей маляваць, перакладаць сваімі словамі бачанае, лічыць. З дзецямі праводзяцца заняткі па фізкультуры, музычныя заняткі, на якіх іх вучаць спяваць і танцаваць.

Ніна Пятроўна Панамарова з пяшчотнай цеплынёй і любоўю гаворыць аб сваіх выхаванцах. Усе яны — дзеці рабочых-буда-

нікоў, любяць свой сад і нават калі становяцца школьнікамі, яшчэ доўга памятаюць аб ім і часта прыходзяць сюды ў госці.

— Мы бачым, што дзецям тут добра жывецца. Нам усё тут падабаецца. За мяжой зайздросцяць вашым дзецям, — гавораць канадскія турысты.

— У нас у Канадзе такіх дзіцячых устаноў няма. Адна жанчына арганізавала ў нас у Таронта прыватны пансіён, куды бацькі прыводзілі сваіх дзя-

цей, пакуль самі былі на рабоце. За гэта яны плацілі каля двух долараў ў дзень. А дзецям жылося вельмі дрэнна. Тут жа ім створаны ўсе ўмовы для сапраўды выселага і шчаслівага жыцця, — гаворыць Іван Гіжук.

І яшчэ нам запомнілася адна размова, якую давалася пачуць ужо на развітанні.

— Нічога падобнага ў Канадзе няма і быць не можа. Ніколі, — сказаў Іван Новік.

— Чаму? — здзівіўся адзін з эмігрантаў.

— Я маю на ўвазе пры цяперашніх умовах, пры капіталізме. Капіталісты не зацікаўлены ў тым, каб стварыць належныя ўмовы для дзяцей працоўных, — паправіўся Новік.

— Ну, гэта ўжо іншая справа.

Д. ЧАРКАСАВА.

НА ЗДЫМКАХ: М. С. МАЦКЕВІЧ частуе дзяцей цукеркамі. На развітанне госці пажалалі сфатаграфавання з дзецямі і выхавальцамі, якія ім так спадабаліся. Дзеці выконваюць беларускі народны танец «Мікіта».

НІНА ЗНАЙШЛА СЯСЦЁР

Палачанкі сёстры Шостак ведалі, што ў іх ёсць чацвёртая, малодшая сястра Ніна. Дзе яна, што з ёю? Ці вайна замяла сестрыныя следы назаўсёды?

І вось нядаўна ў рэдакцыю полацкай газеты «Сцяг камунізма» прыйшло пісьмо з горада Алітус Літоўскай ССР. Ніна Кельмінскайтэ пісала, што яна нарадзілася ў Полацку ў жніўні 1941 года, што вайна разлучыла яе са сваякамі. Ніна выхоўвалася ў літоўскім дзіцячым доме, а потым, у 1948 годзе, яе ўзялі муж і жонка Кельмінскайтэ. Аднак захавалася пасведчанне аб нараджэнні Ніны, і яна даведалася, што яе бацькі — палачане Пётр Шостак і Ганна Арлова. Які ж іх лёс? Гэта пытанне Ніна задавала ў пісьме і прасіла рэдакцыю дапамагчы ёй высветліць, ці жыў яе сваякі.

Пісьмо было апублікавана ў газеце. Не прайшло і двух дзён, як у рэдакцыю прыйшлі Галіна і Зінаіда Шостак — родныя сёстры Ніны Кельмінскайтэ.

...Старэйшая сястра, Галіна Пятроўна, працуе ткачыхай на Полацкім заводзе шкловалякна. У яе сям'я — муж і сямігадовы сын. З ёю жыве сястра Зіна, бібліятэчны работнік. Трэцяя сястра, Волга, жыве і працуе ў Мінску на абутковай фабрыцы. Яна нядаўна выйшла замуж. І вось знайшлася чацвёртая, самая малодшая, Ніна.

Пры сустрэчы ў Полацку не абышлося без радасных слёз, гарачых абдымкаў, успамінаў. Тут Ніна даведалася пра лёс сваёй сям'і, разлучанай вайной. Маці ў 1943 годзе фашысты расстралялі за сувязь з партызанамі, а бацьку пагналі на захад разам з чатырма малалетнімі дзяўчынкамі. Траіх дзяцей узялі на выхаванне польскія грамадзяне, бацька знайшоў іх пасля вайны, а малодшая Ніна згубілася на дарогах Літвы. У 1946 годзе бацька памёр, і дзяўчынкі выхоўваліся ў Відзаўскім дзіцячым доме. Тут яны атрымалі адукацыю, выйшлі на шырокую дарогу жыцця. Не засталася абяздоленай і малодшая Ніна. Простая літоўская сям'я рабочага Кельмінскаўса выгадавала беларускую дзяўчынку. Ніна была сагрэта бацькоўскім цяплом, клопатамі. Цяпер яна камсаўка, скончыла сярэднюю школу.

Наперадзе ў чатырох сясцёр вялікае, светлае жыццё.

Н. АНТОНАВА.

Па гарадах Беларусі

І В Я Н Е Ц

Паводле адміністрацыйнага дзялення былой царскай Расіі гэта калісьці глухое і закінутае паміж лясоў і балот беларускага Палесся мястэчка ўваходзіла ў склад Мінскага павета. Праз яго праходзіла старая паштовая дарога з Мінска ў Ашмяны.

Дакладны час узнікнення Івянецка невядомы. Больш верагодная гісторыя Івянца пачынаецца з XIV стагоддзя, калі ён быў аддадзены літоўскім князем Вітаўтам у валоданне свайму плямённіку князю Андрэю Уладзіміравічу. У XVI стагоддзі Івянец ужо быў вольнай вядомага літоўскага роду Давойнаў-Салагубаў і ўваходзіў у склад польска-літоўскай дзяржавы.

У цяжкія гады гаспадарання польскіх панцоў у Івянцы было засілле «асаднікаў», польскай шляхты і каталіцкага духавенства. Гэта быў тыповы гміны (валасны) цэнтр былога Валожынскага павета Навагрудскага ваяводства.

Адзіным культурным «цэнтрам» у Івянцы быў афіцэрска-клуб, куды мясцовым жыхарам ход быў закрыты. Адчуваючы сябе неспакойна, з першых дзён акупацыі польскія каланізатары размясцілі ў Івянцы даволі значны ваенны гарнізон з часцей так званых «корпуса аховы пагранічча». Войскі гэтага корпусу стаялі на ўсходняй граніцы, і падаўлялі нацыянальна-вызваленчы рух. Змрочную і страшную карціну ўяўляў тады Івянец.

У гады Вялікай Айчыннай вайны супраць нямецка-фашыс-

кіх захопнікаў старажытная Івянецкая зямля была месцам жорсткай партызанскай вайны. Нямаючы слаўных баявых старонак упісалі ў летапіс Вялікай Айчыннай вайны, у гісторыю Савецкай дзяржавы Івянецкія партызаны і партызанкі. Усе тры гады фашысты дарэмна спрабавалі расставіць вакол Івянецка-Налібоцкай пушчы свае гарнізоны і ачысціць край ад партызан. Народныя месціцы кожны раз разгадвалі каварныя замыслы ворага і зрываў яго мерапрыемствы.

Магутным аб'яднаным ударам наступаючых часцей Савецкай Арміі і партызан 6-га ліпеня 1944 года Івянец быў вызвалены ад гітлераўскіх захопнікаў. «Заходней горада Мінска нашы войскі з баямі авалодалі важнымі вузламі грунтавых дарог, гарадамі Валожын і Івянец. Па няпоўных даных на гэтым участку знішчана 1200 нямецкіх салдат і афіцэраў, 7 танкаў і 4 самаходныя гарматы. Захоплены ў немцаў 3 танкі, 19 палявых гармат, 11 мінамётаў, 76 кулямётаў, многа аўтаматаў і павозак з грузаў. Узяты палонныя», — гаворыцца ў аператыўнай зводцы Савецкага інфармацыйнага бюро за 6 ліпеня 1944 года.

Непазнавальна змяніўся Івя-

нец за пасляваенныя гады. На базе мясцовай сыравіны тут шырока развіліся такія галіны мясцовай прамысловасці, як дрэваапрацоўчая, мукамольная, харчовая, малочная, швейна-шавецкая; арганізавана вытворчасць пінататэрыялаў, ганчарнага посуду і кафлі. Сваімі ганчарнымі вырабамі, іх якасцю, прыгожай аддзелкай і разнастайным асартымантам Івянец славіцца цяпер далёка за межамі раёна. Збыт гэтай прадукцыі арганізаваны ў многія гарады і раённыя цэнтры рэспублікі. Сканцэнтраваная ў Івянцы мясцовая і кааператыўная прамысловасць штогод дае дзяржаве і насельніцтву на мільёны рублёў высокакаснай прадукцыі і тавараў народнага ўжытку.

У Івянцы пасля вайны пабудаваны і працуюць электрастанцыя, буйны радыёвузел, раённы Дом культуры, гарадскі кінатэатр, некалькі адміністрацыйных будынкаў. У 1961 годзе заканчваецца будаўніцтва прыгожага Дома гандлю.

Непазнавальна пераўтварылася аблічча райцэнтра. Але яшчэ больш змяніліся і выраслі яго людзі. Савецкі лад, Камуністычная партыя прадставілі ім права на творчую працу, стварылі ўсе ўмовы для вучобы.

У гарадскім пасёлку цяпер працуе сярэдняя школа, у якой вучыцца больш за 700 дзяцей рабочых, служачых і сялян Івянца. За апошнія гады многія выпускнікі Івянецкай сярэдняй школы ўжо скончылі вышэйшыя навучальныя ўстановы і цяпер працуюць у сваім раёне настаўнікамі, урачамі, аграномамі і іншымі спецыялістамі.

У Івянцы ёсць тры бібліятэкі, кніжны фонд якіх складае больш трыццаці тысяч экзэмпляраў палітычнай, вучэбнай, навуковай і мастацкай літаратуры. Калі 20 год назад на ўсю Івянецкую гміну была адна невялікая бальніца з адзіным урачом, то цяпер да паслуг насельніцтва — свая раённая бальніца, амбулаторыя, рэнтгенаўскі кабінет, зубапрацэзная майстэрня з вялікім абслугоўваючым медыцынскім апаратам.

У маляўнічым месцы на ўскраіне Івянца пасля вайны пабудаваны і функцыяніруюць кастна-туберкулёзны санаторый.

Івянец вядомы і сваімі гістарычнымі помнікамі і памятнымі падзеямі. У 16-ці кіламетрах ад райцэнтра ў невялікім маёнтку Дзяржынава, размешчаным на беразе ракі Усы, 11 верасня 1877 года ў сям'і настаўніка ма-

тэматыкі нарадзіўся і правёў сваё дзяцінства выдатны дзеяч Камуністычнай партыі і Савецкай дзяржавы — Фелікс Эдмундавіч Дзяржынскі. Дом і ўся сям'я Дзяржынскіх летам 1943 года былі спалены нямецка-фашысцкімі акупантамі ў час карнай экспедыцыі супраць партызан Івянецка-Налібоцкай пушчы.

Па рашэнню Савецкага ўрада ў 1951 годзе на радзіме Ф. Э. Дзяржынскага была ўстаноўлена мемарыяльная дошка.

У 1953 г. на цэнтральнай плошчы Івянца адкрыт бронзавы бюст бяспрашанаму рэвалюцыянеру, палымянаму барацьбіту за камунізм Ф. Э. Дзяржынскаму. У 1957 годзе ў сувязі з 80-годдзем з дня яго нараджэння ў райцэнтры адкрыт музей Ф. Э. Дзяржынскага.

У 1916 годзе ў Івянцы ў доме № 101 па Койданаўскай вуліцы (цяпер вуліца Камсамольская) жыў пад выдуманым прозвішчам Міхайлава і вёў падпольную работу сярод салдат Х рускай арміі выдатны дзеяч Камуністычнай партыі і Савецкага ўрада — Міхаіл Васільевіч Фрунзе.

На доме, дзе жыў М. В. Фрунзе, пасля вайны ўстаноўлена мемарыяльная дошка.

У 12 кіламетрах на паўночны ўсход ад Івянца, ля самай дарогі Івянец — Ракаў — Мінск знаходзіцца магіла вядомага беларускага пісьменніка Вікенція Дуціна-Марцінкевіча, які памёр у 1885 годзе.

А. ХАЦКЕВІЧ.

СОНЕЧНАЯ ЯВА

слепаватых, крытых саломай хат, стаць новыя дабротныя дамы, у якіх ёсць электрасвятло і радыё.

У саўгасе «Малеч», дзе працуюць мае землякі, вельмі многа тэхнікі, так што працаваць на палях і на фермах на многа лягчэй, чым раней.

Вельмі добра, што ў мяне на Радзіме ўсе людзі пісьменныя, ёсць бясплатная медыцынская дапамога.

Я наведала свайго брата Рыгора Лісюка, які жыве ў Беларазёрску і працуе на будаўніцтве Бярозаўскай ДРЭС. Проста фантастычна, што за паўтара года на пустэчы вырастаюць гарады, пракладзены чыгунка і шасэйныя дарогі.

Я ад усёй душы радуся паспехам сваіх суайчыннікаў і жадаю, каб яны былі яшчэ большымі.

Многа цёплых слоў аб савецкім народзе і нашым жыцці напісаў і Эміль Цымерман.

«Я вельмі крануты, — піша ён, — тым прыёмам, які аказалі мясцовыя беларусы мне і маёй жонцы. Ваш народ вельмі дружалюбны і сардэчны, любіць мір».

Чытаючы гэтыя простыя, шчырыя радкі, міжволі радуешся, што наша цудоўная сонечная ява, творчая праца савецкага народа, які будзе камунізм, яго барацьба за мір з кожным днём усё больш і больш пракладвае шлях да сэрцаў простых людзей свету.

В. ЗЯМЛЯК.

На рацэ Лань (Лунінецкі раён Брэсцкай вобласці).

ПРАВА НА БЯСПЛАТНУЮ МЕДЫЦЫНСКУЮ ДАПАМОГУ

Канстытуцыя БССР прадугледжвае права грамадзян на бясплатную медыцынскую дапамогу. Як гаворыць М. С. Хрушчоў, «клопаты аб здароўі працоўных дзяржава цалкам бярэ на сябе». Нават за лякарствы, калі чалавек знаходзіцца ў бальніцы, яму плаціць не прыходзіцца. Ён купляе іх у аптэцы толькі пры такіх захворваннях, калі класіцца ў шпіталь няма патрэбы. Але і ў такім выпадку ён плаціць зусім незначныя сумы. Напрыклад, флакон стрэптаміцыну (500 000 адзінак) каштуе 22 капеек. Цана большасці медыкаментаў не перавышае 3—7 капеек.

Разам з тым рабочы або служачы мае права на дапамогу ў сувязі з часовай непрацаздольнасцю за кошт сродкаў дзяржаўнага сацыяльнага страхавання. Гэтая дапамога выплачваецца не толькі пры хворобе самога работніка, але і тады, калі хварэе хто-небудзь з членаў яго сям'і, а таксама пры каранціне. Акрамя таго, дапамога па часовай непрацаздольнасці выплачваецца пры санаторна-курортным лячэнні і пры часовым пераводзе на другую работу ў сувязі з захвораннем на туберкулёз або професійна-хваробу. За кошт сацыяльнага страхавання рабочым і служачым забяспечваюцца таксама другія формы дапамогі: санаторна-курортнае лячэнне, начныя санаторыі, на-

кіраванне на перакваліфікацыю, лячэбнае харчаванне і г. д.

Права на дапамогу не залежыць ад працягласці працы. Толькі тыя, хто раней быў звольнены за парушэнне працоўнай дысцыпліны або крымінальнае злачынства, набываюць гэты права пасля шасці месяцаў працы на новым месцы. Але і яны адразу карыстаюцца дапамогай у выпадку працоўнага калецтва або професійнальнага захворвання. Дапамога выплачваецца з першага і да апошняга дня часовай непрацаздольнасці або да таго, як будзе вызначана інваліднасць, хаця б за гэты час работнік і быў звольнены з працы.

Пры часовай непрацаздольнасці ў выніку працоўнага калецтва або професійнальнай хваробы дапамога ва ўсякім разе выплачваецца ў памеры 100 працэнтаў заробку. У астатніх выпадках памеры дапамогі залежаць ад працягласці перарыву працоўнага стажу і прафсаюзнага членства. Максімальная частка заробку (90 працэнтаў) выплачваецца пры перарыву стажу звыш 12 год, мінімальная (50 працэнтаў) — калі гэты стаж не дасягнуў трох год. Стаж не перарываецца, калі работнік стане працаваць на новым месцы не пазней чым праз месяц з моманту звальнення, а пры звальненні па важнай прычыне — незалежна ад часу ўладкавання на новую работу. Не члены прафсаюза атрымліваюць дапамогу напалавіну меншую (за выключэннем выпадкаў працоўнага калецтва і професійнальнай хваробы).

Але вернемся зноў непасрэдна да права на медыцынскую дапамогу. Наш грамадзянін бясплатна атрымлівае такую дапамогу. Калі ён адчувае сябе хворым, але да ўрача можа пайсці сам, — да яго паслуг паліклініка або амбулаторыя. Тут урач старанна аглядаць яго і скажа, што рабіць далей.

Можна выклікаць урача на кватэру. У выпадку вострага захворвання па першаму патрабаванню з'явіцца хуткая дапамога.

Калі мясцовы ўчастковы ўрач у вёсцы дапамагчы не можа, ён накіроўвае хворага ў раённую або абласную бальніцу. У выпадку неабходнасці для перавозкі хворага або дастаўкі да яго ўрача-спецыяліста высокай кваліфікацыі можа быць выкліканы санітарны самалёт ці верталёт. У рэспубліцы ёсць сем абласных і адна рэспубліканская станцыя санітарнай авіяцыі. І ўсё гэта — хочацца падкрэсліць яшчэ раз — не каштуе хворым ні капеек.

У мінулым годзе ў БССР працавала 10 700 урачоў, або адзін урач на 750 жыхароў. Гэта азначае, што ў нас забяспечанасць урачамі большая, чым у такіх краінах, як Англія, Францыя, Швецыя. Трэба таксама

адзначаць высокую професійна-навальную якасць нашых медыцынскіх работнікаў. Хірургі, напрыклад, паспяхова праводзяць складаныя аперацыі на сэрцы, лёгкіх, нервовай сістэме. Павышэнню ўзроўня медыцынскага абслугоўвання насельніцтва садзейнічае шырокі ўдзел у ім прафесараў і выкладчыкаў Мінскага, Віцебскага і Гродзенскага медыцынскіх інстытутаў, інстытута ўдасканалення ўрачоў, а таксама супрацоўнікаў васьмі навукова-даследчых медыцынскіх інстытутаў. Вучоныя-медыкі Беларусі ўносяць свой немалы ўклад у скарбніцу навукі.

Шырокая і высокакваліфікаваная медыцынская дапамога, поспехі медыцынскай навукі, няўхільнае паліпшэнне матэрыяльнага дабрабыту насельніцтва і шырокае распаўсюджанне фізічнай культуры забяспечылі ўмацаванне здароўя насельніцтва. За гады Савецкай улады значна зменшылася колькасць захворванняў, агульная смяротнасць знізілася больш чым у чатыры разы, дзіцячая смяротнасць — амаль у сем разоў. Сярэдняя працягласць жыцця чалавека ў Савецкім Саюзе павялічылася больш чым у два разы. Ліквідаваны многія інфекцыйныя захворванні, якія ў мінулым былі бедствам для насельніцтва.

Але партыя і ўрад лічаць гэты дасягненні недастатковымі. У мінулым годзе ЦК КПСС і Савет Міністраў СССР прынялі спецыяльную пастанову аб мерах па далейшаму паліпшэнню медыцынскага абслугоўвання і аховы здароўя насельніцтва. Пастанова прадугледжвае, у прыватнасці, павелічэнне колькасці бальнічных ложкаў у цэлым па СССР з 1.532,6 тысячы у 1958 г. да 2.148,6 тысячы у 1965 г. Для Беларусі прырост заплаваны за сем год на 29,8 тысячы ложкаў. У 1965 годзе бальніцы рэспублікі будуць мець 77 тысяч ложкаў. Капіталаўкладанні на будаўніцтва медыцынскіх устаноў і прадпрыемстваў медыцынскай прамысловасці ў 1959—1965 гг. перавысяць 1.320 тысяч рублёў (новымі грашмыма), што ў 5 разоў больш, чым асвоена за сем папярэдніх год. У прыватнасці, заплаванана пабудова рэспубліканскай бальніцы на 600 ложкаў — базу будучага навукова-даследчага інстытута тэарэтычнай і клінічнай медыцыны, 7 абласных і клінічных бальніц, 12 дзіцячых бальніц, 13 радзільных дамоў, 12 бальніц у гарадах і пры буйных прамысловых прадпрыемствах, 75 раённых бальніц і цэлы шэраг іншых медыцынскіх аб'ектаў. За кошт калгасаў і мясцовых Саветаў толькі за 4 гады (1960—1963) будзе пашырана і пабудавана 300 новых участкавых бальніц у сельскай мясцовасці. Усе вясковыя амбулаторыі будуць ператвораны ва ўчастковыя бальніцы або фельчарска-акушэрскія пункты.

Зразумела, што ў такіх умовах наша медыцына можа ставіць перад сабой задачы па далейшай ліквідацыі хвароб. Урад рэспублікі зацвердзіў мерапрыемствы, правядзенне якіх дазволіць да 1963 года ліквідаваць дыфтэрыю, тулярыю, поліоміэліт, трахаму. Ужо цяпер гэтыя захворванні сустракаюцца вельмі і вельмі рэдка. Будзе таксама рэзка зніжана захворваемасць па шэрагу іншых хвороб.

У некаторых капіталістычных краінах медыцына таксама знаходзіцца пад кантролем і кіраваннем дзяржавы. Сярод гэтых краін перш за ўсё ўспамінаюць Англію. Але і ў Англіі, як нядаўна стала вядома, улады значна паднялі плату за медыцынскае абслугоўванне. У нас гэта немагчыма. Тое, што наш народ заваяваў, ён заваяваў на веку. Медыцынская дапамога насельніцтву за кошт дзяржавы з'яўляецца неад'емнай часткай нашага грамадскага ладу.

М. ЮРКЕВІЧ.

ГЕРОЙ ШТУРМУ РЭЙХСТАГА

ЖЫВЫ

«Нямногія ведаюць, што ў баях за Берлін прымаў удзел камсамолец Данілаў. З выхадам роты на вуліцу, якая вяла да рэйхстага, ён на рагу дома паставіў чырвоны флаг. Пётр Данілаў загінуў смерцю храбрых...»

Прачытаўшы ў «Правде» гэтыя радкі, жыхары уральскага таежнага сяла Бынгі паблізу горада Няўянска падумалі:

— Ці не пра нашага гэта палюнічага Пятра Сцяпанавіча гутарка? Усё супадае: імя, прозвішча, быў камсамольцам, ваіну закончыў у Берліне, браў рэйхстаг. Толькі не загінуў ён, а быў цяжка паранены і застаўся жывым...

І вось газета ў руках у Пятра Сцяпанавіча Данілава. Каржакваты і крыху марудлівы чалавек, гадоў сорак з невялікім, з моцна загарэлым і абветраным тварам, уважліва ўчытваецца ў радкі карэспандэнцыі «У апошнія дні». Яе апублікаваў у «Правде» 21 чэрвеня гэтага года былы карэспандэнт газеты «Воін Радзімы» 150-й берлінскай стралковай дывізіі Васіль Субоцін.

— Так, гэта пра мяне. — Не адразу прагаварыў Данілаў і пачаў раскаваць падрабязнасці бою за рэйхстаг.

— Ужо некалькі дзён з цяжкімі баямі наша рота метр за метрам прабілася па падвалах разбураных дамоў да рэйхстага. Калі мы, нарэшце, выйшлі на вуліцу, адкуль адкрываўся рэйхстаг, першы ўперад з флагам кінуўся наш лейтэнант Фаланкоў. Але ён тут жа загінуў. Я падхапіў флаг і пабег з таварышамі наперад да суседняга дома... А што было далей — не ведаю. Ачуняў я не хутка, у шпіталь...

Пра далейшы лёс героя рэйхстага ведае кожны ў сяле Бынгі. Урачы выратавалі жыццё салдату, але вярнуўся ён у родны край інвалідам. Пасля цяжкай кантузіі Пётр дрэнна бачыў і таму не мог працаваць па сваёй прафесіі — электрыкам. Да ваіны ён горача захапляўся палываннем, ведаў добра тайгу, звычкі звяроў і птушак. І таму Пётр вырашыў стаць прафесійнальным палюнічым.

— Але для палюнічага гадоўнае зрок, — адгаварвалі яго таварышы.

— Што ж, буду палываць

бяскроўна, без стрэльбы — капканамі, петлямі.

І ён дамогся свайго. Цяпер Пётр Данілаў, кавалер двух ордэнаў Славы, ордэна Чырвонага Сцяга і многіх медалюў, лепшы палюнічы ў сваім раёне. Яго не ведаючыя спакою і стомы рукі, якія 16 год назад прынеслі да рэйхстага чырвоны флаг, цяпер здабываюць ва уральскай тайзе пушыстае золата.

В. ЯРОМЕНКА.

Баявы сцяг знойдзены праз 20 год

У вёсцы Тарасава, якая знаходзіцца недалёка ад Мінска, работнікі эксперыментальнай базы Ждановічы выраіноўвалі пляцоўку і на глыбіні аднаго метра пад маладым дубам, знайшлі загорнуты ў сатлеўшую гімнасцёрку баявы сцяг 7-га стралковага палка.

Як расказалі жыхары вёсак Тарасава і Дзегцяроўкі, у канцы чэрвеня 1941 года тут адбыліся жорсткія баі. Воіны Савецкай Арміі, якія абаранялі Мінск, трапілі

ў акружэнне. Частка з іх загінула, частка прарвалася праз каліца акружэння.

Напэўна, у час бою ў акружэнні, не маючы іншага выхаду, хтосьці з савецкіх воінаў вырашыў, каб сцяг не дастаўся ворагу, захапіў яго ў зямлю.

Цяпер сцяг 7-га стралковага палка накіраван у Маскву.

Магчыма, што жывыя тыя людзі, якія ўдзельнічалі ў гэтым баі і ведаюць гісторыю сцяга.

НАД шырокай і паўнароднай Заходняй Дэвіной, амаль у цэнтры Віцебска стаіць прысаджысты двухпавярховы будынак. Светла-блакітным фасадам ён глядзіцца ў хуткую плынь. Невялікі ўтульны скверык аздабляе яго свежай зелянінай, кветкамі. Прама ад параднага ўваходу праз сцверык пралягла асфальтавая дарожка. Дзесяткамі лясвічых прыступак яна збігае да ракі. Азірнешся назад і апошні прыступкі — і адкрываецца цудоўная карціна: у засені дрэў, як казачны цармак, стаіць прыгожы дом. З усіх канцоў раніцай, днём і вечарам да яго спяшаюцца людзі, не змаўкае рыненне дзвярэй. Гэта і ёсць наш Палац культуры.

Тут, у Палацы, працуе наш народны тэатр. Гэтае ганаровае званне было прысвоена драматычнаму самадзейнаму калектыву ў маі 1960 года. У той час мы знаходзіліся ў Мінску, на рэспубліканскім аглядзе драматычных калектываў мастацкай самадзейнасці. У сталіцу рэспублікі мы прывезлі два спектаклі: «Паўлінку» Я. Купалы і «Яснае сонейка» Я. Перамяка. Разам са спектаклямі сваю творчасць паказвала на аглядзе актёрка Палаца. У яе праграме — тэатральнае прадстаўленне «Былае так яшчэ ў нас, бывае». Рэжысёрам яго была Ганна Паўлаўна Самажнёва, музыку напісаў Саламон Евелевіч Рабунскі. У склад журы конкурсу заключнага агляду ўваходзілі лепшыя артысты сталічных тэатраў, спецыялісты па мастацтвазнаўству, тэатральныя крытыкі. Так што суддзі былі строгія, прышчыпковыя, якія ведаюць справу.

Дзень прысваення ганаровага звання з'явіўся для нашага творчага калектыву сапраўдным святам.

Хто ўваходзіць у склад трупы народнага тэатра? Можна гэта прадэманстраваць артысты? Не, звычайныя рабочыя і служачыя горада. Днём яны працуюць за станком, у лабараторыях, ва ўстановах, а вечарам прыходзяць на рэпетыцыі, займаюцца сваёй любімай справай.

Да прыкладу возьмем электрыка хлебакамбіната Леаніда Раханова. Не першы год ён удзельнічае ў драматычным ка-

лектыве, сыграў многа ўдалых роляў, заслужыў любоў і павагу гледача. Цяпер яго абралі намеснікам старшыні бюро народнага тэатра. Гэта няштатная пасада, за яе не плоцяць, проста па сваёй ініцыятыве і жаданню чалавек узяў на сябе грамадскае даручэнне. Атрыманьня веды, навыкі і вопыт у тэатры Леанід выкарыстоўвае па месцу сваёй работы: ён кіруе гуртком мастацкай самадзейнасці на камбінаце.

Тое ж самае можна сказаць пра нашых самадзейных артыстаў з народа — медыцынскую сястру дзяцінай паліклінікі Тацяну Шалк, рахунковага работніка завода імя Камітэра Яўгенію Меркіну і інш. Ад радавога ўдзельніка мастацкай самадзейнасці да старшага метадыста нашага Палаца і народнага тэатра вырас за апошнія гады Віктар Белавусаў. Цяпер ён узначальвае ўсю метадычную работу Палаца, дапамагае вясці культурна-масавую работу на многіх прадпрыемствах.

Аб прыцягальнай сіле нашага тэатра, дзейнасці яго паставак, любові гледачоў да маста-

тва сведчыць такі факт. Неяк пачаў я заўважаць, што ў рэпетыцыйную залу часта прыходзіць, садзіцца ў крэсла і моўчкі глядзіць на сцэну малады чалавек. Я пацікавіўся, каго ён чакае.

— Нікога, — пачулася ў адказ. — Вось гляджу на рэпеты-

вуэкае кола чатырох сцен свайго залы. За апошні год мы пачылі на гастролях у многіх гарадах вобласці — у Полацку, Оршы, Гарадку, Лёзне, Лепелі, Глыбокім і інш. Нашы артысты выязджалі таксама ў гарады Смаленск і Мінск. І там нас сустракалі гасцінна, цёпла.

Неаднаразова былі мы гасцямі ў рабочых і калгаснікаў. Вялікім поспехам карыстаўся, напрыклад, у чыгуначнікаў станцыі Орша наш спектакль «Паўлінка», які мы паставілі ў чыгуначным клубе імя Кірава. У калгасе «Новы будаўнік» Лепельскага раёна мы паказалі тэатралізаваны канцэрт. У яго праграме — скетчы, мастацкае слова, песні і г. д. Рабочыя і калгаснікі шчыра сустракалі самадзейных артыстаў з народа, выносілі нам гарачую падзяку за ўдалыя спектаклі і канцэрты. І гэта для нас найвышэйшая ўзнагарода, самая лепшая ацэнка нашай скромнай працы на карысць народа.

Аркадзь ШАЛК,
мастацкі кіраўнік Палаца культуры ўпраўлення прамысловасці Віцебскага аблвыканкома, артыст народнага тэатра.

Народнаму тэатру — падзяка народа

цыю і мару аб тым, як бы паступіць у ваш тэатр. Можна прымеце, га?

Гэта была шчырая просьба. І пасля пэўнага экзамену мы прынялі хлапца ў труп тэатра. Яўген Шадурскі — так яго называюць — аказаўся здольным артыстам. Ён выдатна сыграў некалькі роляў.

Наш тэатр не замыкаецца ў

Вашы справы ідуць угору

Добры дзень, дарагі зямляк Прокша і члены Беларускай секцыі Камітэта! Спяшаюся паведаміць вам, што вашу газету, пісьмы і паштоўку з партрэта першага савецкага касманаўта Юрыя Гагарына атрымаў, за што вам вельмі ўдзячны. Кнігі, што вы прysłалі, мне вельмі падабаюцца, а таксама і газета.

Мы з жонкай жывём на старым месцы, працуем. Вы мне пісалі пра савецкую выстаўку ў Сіднеі, каб я яе наведаў. Я вельмі б хацеў паехаць, але не давялося. Справа ў тым, што гэта ад мяне не блізка, а як я вам пісаў ужо, з грашыма ў мяне цяжкавата. У гэтым годзе я мушу выплаціць за сваю хатку, бо як не выплачу ў тэрмін, то страчу і хатку, і грошы, якія заплаціў раней.

Так ужо заведзена ў капіталістычнай Аўстраліі: не выплаціш у час — прыходзіць паліцыя, выкідае цябе на вуліцу і ідзі куды хочаш. Многа людзей у Аўстраліі, у тым ліку эмігрантаў, страціла хаты і рэчы такім спосабам. Вось я ведаю, адзін з нашых беларусаў — Антон Слаткоўскі — купіў новую хату. Каштавала яна яму 4 000 аўстралійскіх долараў. 2 000 ён заплаціў сам, а астатнія пазычыў у банку. А цяпер выкінулі чалавека з работы, і не ведае ён, што мае рабіць. Жонка працуе што другі тыдзень на фабрыцы, так што хапае толькі на кавалак хлеба. Што з хатай будзе, ён і сам не

знае. Можна нават тры грошы страціць, якія сам заплаціў.

Гэта толькі адзін прыклад, а тут жа, у Аўстраліі, тысячы беспрацоўных. Вось таму я таксама мушу лічыцца з капейкай, бо жыццё горшае і горшае дзень ад дня. А ў Савецкім Саюзе, мы чуюм, справы ідуць угору. Вось мы тут чыталі і слухалі па радыё пра палёт другога савецкага касманаўта Г. С. Цітова, які абляцеў вакол свету 17 разоў. Гэта вельмі вялікі подзвіг у гонар Савецкага Саюза. Калі будзе мець паштоўку з яго партрэта, прыйшліце мне яе, буду вельмі ўдзячны.

На гэтым канчаю. Жадаю вам шчасця і поспехаў у вашай працы, дарагі зямляк Прокша, а таксама ўсім маім землякам і ўсяму савецкаму народу.

З шчырым прывітаннем
ваш зямляк В. К.
Аўстралія.

«Лявоніха на арбіце» ў пастаўцы Народнага тэатра Віцебскага Палаца культуры.

Фільм аб беларускім камсамоле

Рады работнікаў беларускага кіно папоўніліся вялікім атрадам маладых кінематаграфістаў. Выпускнікі Усесаюзнага дзяржаўнага інстытута кінематаграфіі — драматургі, рэжысёры, апэратары прынеслі на студию «Беларусьфільм» сваю маладзёжную тэму. Яны расказалі аб слаўных справах беларускіх камсамольцаў у карціне «Апавяданні аб юнацтве», якая зараз з вялікім поспехам дэманструецца на экранях нашай рэспублікі.

Фільм «Апавяданні аб юнацтве» — работа калектывуна. У ёй прынялі ўдзел многа рэжысёраў. Кіраваў пастаўкай карціны заснавальнік беларускага кіно Юрый Тарыч. Ён узначаліў групу маладых таленавітых кінематаграфістаў, якія робяць свае першыя крокі ў мастацтва кіно.

Карціна «Апавяданні аб юнацтве» складаецца з чатырох самастойных кінаэпізаў, не звязаных паміж сабой агульным сюжэтам. Іх радніць толькі тэма — жыццё і барацьба слаўнага беларускага камсамола.

Новы фільм адкрываецца кінанавілай «Сакратар укома», па-

стаўленай па апавяданню А. Ісбахы «Расстрэл». Расказаныя ў ёй падзеі адносяцца да гадоў грамадзянскай вайны ў Беларусі. У цэнтры апавядання вобраз камсамольца Міколы. Юнак спяшаецца ў павятовае горад, каб папярэдзіць сваіх таварышаў аб з'яўленні ў акрузе разбойніцкай банды. Па дарозе ў сутычцы з бандытамі яго раняць. Дзеці знаходзяць знясіленага і акрываўленага Міколу на дарозе і дапамагаюць яму схавацца ад бандытаў у хляве. Тут камсамалец выпадкова становіцца сведкам гераічнай гібелі павятовага камітэта камсамола.

Другая навіла «Камбуд» расказвае аб суровай рамантыцы трыццаціх гадоў, аб будаўніцтве аднаго з першых заводаў у Беларусі. Але не будоўля знаходзіцца ў цэнтры кінаапавядання. Гэта навіла аб тым, як наша моладзь вырашала пытанні новай маралі.

Навіла «Прарыў» уваскрашае адзін з эпізадаў з часоў Вялікай Айчыннай вайны. Тут аўтары сцэнарыя звярнуліся да тэмы гераічнай барацьбы народных масаў з нямецка-фашысцкімі захопніка-

мі. У вострым, дынамічным сюжэце гаворыцца аб тым, як адзін вялікі партызанскі атрад трапіў у акружэнне. Камандаванне атрада даручае тром камсамольцам-разведчыкам Івану, Фёдару і Міхасю прабрацца ў тыл праціўніка і адцягнуць увагу акупантаў. Пасля раду прыгод камсамольцам удаецца ўзарваць штаб фашыстаў. Выкарыстоўваючы замяшанне ворага, партызаны выходзяць з акружэння.

Апошняя навіла «Далі клічуць» прысвечана нашым сучаснікам. Яна апавядае аб камсамольцах-будаўніках, якія едуць на новабудоўлі Сібіры. У гэтым кароткім апавяданні хораша і поўна паказана імкненне нашай моладзі жыць і працаваць па-камуністычнаму.

Сцэнарысты, рэжысёры, апэратары, акцёры, увесь творчы калектыв студыі «Беларусьфільм» стварылі цікавы твор вялікага эмацыянальнага гучання. Новы беларускі фільм атрымаўся высокаідэйным і праўдзівым.

Яўг. КРУПЕНЯ.

Сочы. Санаторый «Беларусь».

РАДЫЁ

ДЛЯ ЗАХОДНЯЙ ЕУРОПЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэднеўрапейскаму часу.

на сярэдняй хвалі 227 метраў (ці 1322 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін, з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30.

на кароткай хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін.

Па нядзелях: на хвалях 30,83 метра і 227 метраў з 8 да 9 гадзін і з 10 да 13 гадзін.

на сярэдняй хвалі 227 метраў з 16.00 да 17.00 і з 21.00 да 21.30;

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ

Па нядзелях — ад 8 гадзін да 8 гадзін 30 мінут па сярэднеўрапейскаму часу на хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) і на сярэдняй хвалі 227 м.

САНАТОРЫЙ «БЕЛАРУСЬ» У СОЧЫ

Сочы справядліва называюць горадам-курортам. Тут 48 буйнейшых санаторыяў, 3 курортныя паліклінікі, 2 пансіянаты, у якіх штогод адпачывае звыш 500 тысяч чалавек.

Наведваем адзін з санаторыяў «Беларусь».

Галоўны корпус санаторыя — гэта вельмі прыгожае архітэктурнае збудаванне. Ён пабудаваны так удала, што ў ім у любы час дня многа святла, наветра. Тут знаходзяцца ўрачэбныя і працэдурныя кабінеты, абсталяваныя найвышэйшымі прыборамі.

Палаты для адпачываючых разлічаны на 1—2 чалавек. Кожная з іх мае выхад на балкон. У палатах люстраная шафа, мяккая мэбля. На падлозе дывановыя дарожкі.

Хто адпачывае ў санаторыі? Вось Марыя Крastoўская — маладая швачка Гродзенскай швейнай фабрыкі.

— Мне пуцёўку бясплатна дадлі, — гаворыць яна. — Перад адпачываннем зайшла ў фабком, пагаварыла, мне і прапанавалі пуцёўку.

Фама Вайцахоўскі — калгаснік і вёскі Курташы Горацкага раёна Магілёўскай вобласці. У адным з бабў асколак варажэга снарада пакалечыў яму пазваночнік. І вось ужо каторы раз раённы аддзел сацыяльнага забеспячэння бясплатна прадастаўляе яму пуцёўку на санаторнае лячэнне.

Пабыў Фама Пракоф'евіч у санаторыі, прыняў мацэсійскія ванны і іншыя працэдурны і адчуў сябе намнога лепш. Ды і ў вазе прыбыў на 5 з лішнім кілаграмаў.

З гарачым пацучцём падзякі і прафсаюзу за прадастаўленне пуцёўкі, і ўрачам за клопаты і ўвагу паехалі з санаторыя пастух саўгаса «Падлессе» Рэчыцкага раёна Гомельскай вобласці Клім Куціцкі, дзяржа саўгаса «Яхімоўшчына» Мінскага раёна Анастасія Паньч, каменшчык Віцебска Аляксандр Лазюк і многія іншыя.

С. СІДАРАЎ.

НАШ АДРАС
Мінск, праспект імя Сталіна, 77.
Дом друку, пакой № 20. Для пісьмаў (fur Briefe): Minsk. Post-schliessfach № 14.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ